

Нѣма вече . . .

Нѣма вече да прѣлитатъ
Пеперудки снѣжни,
Нѣма вече да върлуватъ
Вѣтрищата прѣжни.

Нѣма вече и рѣката
Да е окована, —
Нѣма вече да е тѣженъ
И мраченъ балкана.

Нѣма вече и полето
Да е пусто, диво,
Нѣма вече и небето
Да е мрачно, сиво . . .

Всичко пакъ ще се усмихне,
Слънце ще изгрѣе,
И природата на ново
Пакъ ще заживѣе.

Люб. Бобевскъ